

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **S. K.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
bytem U.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 7. 2020, č. j. KRPA-174840-14/ČJ-2020-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 6. 8. 2020 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie (dále jen „**žalovaný**“), jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) zajištěn za účelem správního vyhoštění, a doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce v podané žalobě, která neobsahovala žádné žalobní body, požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů s tím, že navrhl advokáta Mgr. Ladislava Bártu, který se cizineckým právem zabývá a s ustanovením by souhlasil. Městský soud proto usnesením ze dne 7. 8. 2020, č.j. 19 A 19/2020-15, žalobci ustanovil jmenovaného advokáta jeho zástupcem a zároveň jej vyzval, nechť doplní žalobu o její podstatné náležitosti, zejména z jakých důvodů (skutkových i právních) považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ustanovený zástupce žalobu doplnil podáním ze dne 12. 8. 2020 o níže uvedené žalobní body. Vzhledem k tomu, že bylo v případě žalobce realizováno správní vyhoštění na Ukrajinu dne 29. 7. 2020, nepodařilo se žalobci ke dni tohoto rozhodnutí doručit usnesení o ustanovení zástupce, a to tak není dosud v právní moci. S ohledem na lhůtu pro rozhodnutí o zajištění (7 dnů ode dne doručení správního spisu podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců) soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu namítaných žalobních bodů, přestože ustanovení zástupce není ke dni vydání rozhodnutí pravomocné, neboť takový postup nejvíce dbá práv žalobce.

II. Žalobní body

3. Žalobce v prvním žalobním bodě namítl, že považuje aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v projednávaném případě za nezákonnou a nepřijatelnou. Podle uvedeného ustanovení lze zajistit cizince pouze v případě, že „*je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*“ S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č.j., 5 Azs 13/2013-30, namítal, že *takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.* Dále poukázal na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 22. 7. 2016, č.j. 5Azs 37/2016-55, podle kterého „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.*“
4. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 Azs 2/2016-30 upozornil, že v žádném případě tedy nelze hovořit o tom, že by snad žalobce měl šířit nakažlivou nemoc, nebo se měl dopustit jednání, které by jen vzdáleně mohlo připomínat jakékoliv trestně právně relevantní jednání. Ve skutečnosti není ani patrné, že by žalobce nerespektoval jakékoliv nařízení či opatření vědomě, a je velmi pravděpodobné, že se porušení předmětného opatření dopustil „pouze“ nedbalostně, tedy, že si přesně nezjistil podmínky vstupu na území České republiky.
5. Žalovaná ovšem při zajištění žalobce zřetelně vybočila z výše citovaných mezí aplikovatelnosti ustanovení § 124 odst. 1 písm. a), neboť v případě žalobce je nepochybné, že to, jakým způsobem žalobce porušil právní předpisy České republiky, nenaplnuje požadavky skutečného, závažného ohrožení veřejného pořádku. Aniž by žalobce jakkoliv zpochybňoval potřebu činění opatření proti epidemii COVID-19, nelze přehlédnout, že jeho provinění je fakticky proviněním spočívajícím v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nerespektování „obecně karanténního opatření“, tedy opatření postaveného na roven karanténě podle ustanovení § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví.

6. V případě žalobce tedy nelze hovořit o tom, že by snad měl šířit nakažlivou nemoc, nebo se měl dopustit jednání, které by jen vzdáleně mohlo připomínat jakékoliv trestně právně relevantní jednání.
7. V případě žalobce tedy sice lze hovořit o možném porušení předmětného nařízení Ministerstva zdravotnictví, ale neexistuje žádný důvod předpokládat, že by jeho jednání bylo zaviněné, především pak neexistuje žádný důvod domnívat se, že by se mělo jednání o natolik závažné, že by mohlo vést až k omezení osobní svobody žalobce. Žalobce poukazuje na to, že zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců založené na tom, že cizinec nevědomky vstoupil na území České republiky bez přesného splnění požadavků relativně speciálního semiprávního předpisu, jímž je předmětné nařízení Ministerstva zdravotnictví, je zřetelným zneužitím tohoto institutu, zvláště s ohledem na to, že zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) má být využito u skutečně aktuálního ohrožení veřejného pořádku, což těžko může být jednání, které ani vzdáleně nedosahuje byť jen trestněprávní závažnosti. V případě, že by se takového jednání dopustil občan České republiky, by v žádném myslitelném případě nemohlo vést k omezení jeho osobní svobody nebo jakémukoliv jinému než finančnímu postihu.
8. V druhém žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost aplikace zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakož i nepřijatelnost úvahy o nepoužitelnosti využití institutu zvláštních opatření. V případě aplikace ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců poukázal na to, že ji žalovaný fakticky opřel pouze o existenci rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále poukázal na skutečnost, že nelegální pobyt žalobce na území České republiky byl zjevným důsledkem jeho neznalosti příslušného předpisu ministerstva zdravotnictví, a z ničeho neplyne, že by žalobce měl jakýkoliv motiv v tomto pobytu pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. Žalobce se svého jednání ostatně nedopustil úmyslně a o jeho neupřímných úmyslech nesvědčí ani jeho pobytová historie na území České republiky.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Měl za to, že kumulativní podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců byly splněny, s žalobcem bylo dne 5. 7. 2020 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, žalobce vstoupil na území ČR v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, tj. v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN-KAN, zároveň nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný se přitom neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a svůj výrok jasně odůvodnil.
10. Žalovaný spatřuje závažné narušení veřejného pořádku, případně existenci nebezpečí a jeho závažného narušení ve skutečnosti, že žalobce vstoupil na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, které vydalo jako správní orgán příslušný podle § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, jako ochranné opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19, způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2.

11. Tímto ochranným opatřením byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespadají do tímto ochranným opatřením stanovené výjimky. Hlavním cílem tohoto opatření je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Z důvodu, že žalobce prokazatelně vstoupil na území České republiky v době platného ochranného opatření, a nespadá do výjimek uvedených v tomto opatření, porušil podmínky vstupu a stal se tak zdravotním rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území České republiky. V případě žalobce tak existovalo důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, a to zejména tím, že svým setrváním a následným volným pohybem na území nemůže dostát ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví.
12. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou přitom všeobecně známé a žalobce si jich musel být dobře vědom. Zejména když pandemií, kterou je Česká republika zasažena, je zasažena i země původu žalobce, která na ni reagovala obdobně a uzavřela své hraniční přechody. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, Ministerstva vnitra ČR či Ministerstva zahraničních ČR v různých jazykových mutacích.
13. Odkázal též na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2020, č.j. 2A 28/2020, a dále ze dne 21. 9. 2006, č.j. 11 Ca 51/2006, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010, která se zabývají konkrétním obsahem pojmu veřejný pořádek.
14. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nedisponuje platným potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že mu byl proveden test RT-PCR na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem. V případě žalobce není předpoklad, že by se podrobil rozhodnutí příslušné hygienické stanice o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci podle ustanovení § 64 písm. a) ve spojení s ustanovením § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce též v České republice nemá žádnou takovou adresu pobytu, kde by mohl v případě izolace zůstat, aniž by ohrožoval další osoby. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce i nadále z území České republiky neodcestuje a nadále se bude zdržovat na území v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, které bylo usnesením vlády České republiky č. 664 ze dne 15. 6. 2020 vzato na vědomí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Důvody neuložení zvláštního opatření jsou žalovaným podrobně uvedeny na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

15. S ohledem na výše uvedené se žalovaný domnívá, že vydání rozhodnutí o zajištění bylo zcela vhodným a přiměřeným opatřením, jiná mírnější opatření by z hlediska protiprávního jednání žalobce byla zjevně nedostatečná a došlo by k ohrožení veřejného zdraví.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
17. Dne 5. 7. 2020 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole hlídkou Policie ČR, Odboru cizinecké policie Praha, oddělení pobytové kontroly. Žalobce byl téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o policii, neboť se dopustil jednání, pro které lze pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění.
18. Dne 5. 7. 2020 bylo s žalobcem dále zahájeno správní řízení podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 5. 7. 2020 se podává, že je ukrajinské státní příslušnosti, do České republiky přijel dne 25. 6. 2020 na konzultaci ohledně léčby nemoci jeho otce, což však nemůže nijak doložit. K pobytu ani na hygienickou stanici se nehlásil, test na Covid-19 neabsolvoval. Opatření Ministerstva zdravotnictví nezná, měl tak za to, že do ČR cestuje oprávněně. V České republice bydlí nedaleko Prahy, přesnou adresu nezná, prostředky na složení finanční záruky nemá. V České republice nemá žádné vazby, jeho rodina žije na Ukrajině.
19. Žalobci bylo následně dne 5. 7. 2020 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a byl mu stanoven zákaz vstupu na území Evropské unie na dobu 1 roku.
20. Dne 5. 7. 2020 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 40 dnů za účelem správního vyhoštění. Tento postup odůvodnil tím, že dne 5. 7. 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, které mu bylo osobně doručeno téhož dne. Žalobce dále porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2. Shledal, že žalobce vstoupil na území České republiky v době platnosti uvedeného ochranného opatření, kterým byl nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny osoby, pokud nespádají do opatření stanovených výjimek. Hlavním cílem opatření pak je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, čehož lze dosáhnout mimo jiné též omezením pohybu osob. Žalobce nespadal do stanovených výjimek, vstoupil na území České republiky přes stanovený zákaz, a stal se tak rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid-19, čímž porušil závažným způsobem veřejný pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. Podle žalovaného se jedná o závažné porušení veřejného pořádku, neboť u osob svévolně vstupujících na území ČR nelze provádět případnou kontrolu nařízené karantény nebo jejich testování na dané onemocnění, jejich volný pohyb je tak bezpečnostním rizikem. V případě, že by byl žalobce skutečně nakažen, mohl by tento virus nekontrolovatelně šířit. Uvedl, že žalobce vstoupil na území ČR v době pandemie velkého rozsahu a v rozporu se shora uvedeným ochranným opatřením, které je mimořádným opatřením podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a svůj vstup nikde nehlásil. Z uvedeného vyplývá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto nebezpečí dále vyplývá ze skutečnosti, že žalobce svým setrváním na území nemůže dostát shora uvedenému ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví, dále nedisponuje potvrzením o tom, že byl proveden RT-PCR test na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem, ani svůj vstup neohlásil příslušné hygienické stanici. Další setrvání žalobce na území ČR představuje riziko pro společnost, neboť žalobce pochází ze země, která v současné době není zcela bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19 s tím, že na Ukrajině pak byla prodloužena tzv. adaptivní karanténa do 31. 7.
22. Dále se žalovaný zabýval tím, zda by bylo možné žalobci uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že tato mírnější donucovací opatření nelze uložit zejména z důvodu, že žalobce nemá na území ČR žádnou platnou adresu pobytu, nemá zde žádné rodinné nebo obdobné vazby, finanční záruka ze strany žalobce nebyla nabídnuta, na území ČR nemá žádný majetek, samotný nekontrolovaný pohyb žalobce po území ČR by byl spojen s vysokým bezpečnostním rizikem, a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování tudíž vyhodnotil jako nepostačující.
23. V jednání žalobce shledal rozpor se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR, když neoprávněný vstup na území je v době epidemiologických opatření negativním jevem ohrožujícím veřejné zdraví a zájmy společnosti na zvládnutí šíření koronaviru napříč společnostmi. Vydání rozhodnutí o zajištění v tomto případě považoval za vhodné a přiměřené opatření, když jiná, mírnější, opatření by byla zjevně nedostatečná. Konstatoval, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění z území členských států EU ve stanovené době trvání zajištění, tj. ve 40 dnech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

26. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
27. Podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, které bylo usnesením vlády ČR č. 664 vzato dne 15. 6. 2020 na vědomí, účinného ode dne 15. 6. 2020, se nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt; to neplatí pro osoby dále uvedené pod písmeny a) – q).
28. Žalobce ve správním řízení ani podané žalobě netvrdil, že by splňoval podmínky pro vstup do ČR podle uvedeného ochranného opatření ze dne 12. 6. 2020, tedy že by měl ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, popřípadě že by se jednalo o některou z uvedených výjimek pod písmeny a) – q), a tedy lze uzavřít, že žalobce vstoupil dne 25. 6. 2020 na území ČR v rozporu se zákazem stanoveným uvedeným ochranným opatřením.
29. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že nenaplnil požadavky skutečného, závažného ohrožení veřejného pořádku.
30. Při posuzování toho, zda zde existovalo nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vzal soud zejména v úvahu, že výše uvedené ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví bylo vydáno k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, přičemž jeho hlavním cílem je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl – zastavení epidemie). Tohoto cíle lze dosáhnout mimo jiné právě omezením pohybu osob. Veškerá opatření byla a jsou zaměřena tak, aby byla zajištěna širší škála specifických opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením onemocnění COVID-19. Souvisejícím cílem těchto opatření je provést kroky nezbytné

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k dalšímu zpomalení šíření nemoci COVID-19, dále zplošťovat křivku počtu osob nakažených koronavirem SARS-CoV-2, který způsobuje respirační onemocnění COVID-19, v České republice, a tím předejít přetížení až zhroucení zdravotního systému. Česká republika se od počátku epidemie svými přijatými opatřeními omezujícími vstup na své území nijak nevymykala světovému ani evropskému průměru, přičemž obdobná opatření, jaká byla a jsou přijata v ČR, byla a jsou postupně přijímána i vládami jiných států.

31. Žalobce však vstoupil na území ČR v době účinnosti výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, tedy přes vyslovený zákaz vstupu, zároveň nedisponoval negativním testem na přítomnost viru SARS-CoV-2 a neohlásil se na hygienickou stanici. Stal se tedy rizikem pro ČR z hlediska šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, ani provádět testování na výše uvedené virové onemocnění. Došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území ČR, přičemž v případě prokázání nákazy žalobce by se mohl tento virus nekontrolovaně šířit populací, což by s vysokou pravděpodobností mělo negativní dopad na ekonomiku ČR a zdravotní systém. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou přitom průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva vnitra, Ministerstva zahraničních věcí i dalších subjektů. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zjistil aktuální podmínky pro vstup na území ČR a tyto dodržel.
32. Soud konstatuje, že žalovaný správně vyložil pojem veřejného pořádku a jeho narušení, když v souladu s judikaturou správních soudů uvedl, že za veřejný pořádek lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud souhlasí s žalovaným, že jednání žalobce tato kritéria nepochybně naplňuje, žalobce svým jednáním ohrozil veřejné zdraví, a to tím, že v době pandemie velkého rozsahu (tj. onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období) zasahující do více kontinentů i přes účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví výslovně zakazující vstup na území ČR svévolně vstoupil a pobýval na území ČR. Tímto svým jednáním žalobce závažně porušil mimořádné opatření přijaté k zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR a dalších osob, které se na území ČR v souladu s právními předpisy zdržují. Tento závěr je podpořen skutečností, že žalobce nedisponoval potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem a svůj vstup ani neohlásil hygienické stanici, čímž znemožnil provádění jakýchkoli opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. V případě, že by nedošlo u žalobce k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, představoval by i nadále ohrožení veřejného zdraví. Soud nadto podotýká, že žalobce přicestoval ze země, kterou nebylo v dané době možné považovat s ohledem na probíhající epidemii onemocnění COVID-19 za bezpečnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

33. Z výše uvedeného pak vyplývá, že narušení veřejného pořádku není spatřováno v samotném nelegálním pobytu ani v naplnění skutkové podstaty nějakého trestného činu, ale právě v porušení zákazu vstupu na území ČR podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, jeho hlavním cílem je přerušit souvislý epidemický proces v případě probíhající epidemie onemocnění COVID-19. S ohledem na výše popsané cíle ochranného opatření pak je zcela nerozhodné, zda se žalobce porušil zákaz vstupu na území ČR úmyslně anebo nedbalostně, neboť z pohledu možného šíření nemoci COVID-19 je otázka zavinění bezpředmětná.
34. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že důvody pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, a proto soud v této části žalobu zamítl.
35. Pokud žalobce namítal nepřijatelnost úvahy o nepoužitelnosti využití institut zvláštních opatření, pak k tomuto soud uvádí, že s takto velmi obecně formulovaným žalobním bodem se soud vypořádá taktéž pouze v obecné rovině (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008-78, bod 32). Žalovaný se množností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců zabýval na straně 4-7 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že tato mírnější donucovací opatření nelze uložit zejména z důvodu, že žalobce nedisponuje potvrzením o tom, že byl proveden RT-PCR test na přítomnost SARS CoV-2 s negativním výsledkem, přihlédl k tomu, že žalobce nemá na území ČR žádnou platnou adresu pobytu, finanční záruka ze strany žalobce nebyla nabídnuta, na území ČR nemá žádný majetek, samotný nekontrolovaný pohyb žalobce po území ČR by byl spojen s vysokým bezpečnostním rizikem, uložení zvláštního opatření za účelem vycestování tudíž vyhodnotil jako nepostačující. S takovým závěrem se lze ztotožnit s tím, že ani sám žalobce neuvádí, jaké opatření by v jeho případě připadalo v úvahu.
36. Žalobce dále namítal, že v případě žalobce nebyly dány důvody pro zajištění též podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalovaný fakticky opřel pouze o existenci rozhodnutí o správním vyhoštění.
37. S žalobcem lze souhlasit, že se žalovaný na žádném místě napadeného rozhodnutí explicitně použitelností § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ nezabýval. Soud však má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, na základě jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru, že je v případě žalobce nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
38. Žalovaný spatřoval nebezpečí, že by mohl žalobce mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění na skutečnosti, že žalovaný porušil zákaz pobytu na území ČR stanovený výše uvedeným ochranným opatřením, a to ve spojení se skutečnostmi sdělenými žalobcem v rámci jeho výslechu (nemá v ČR žádnou adresu pobytu, pobyt na území ČR nikomu nehlásil, nemá zde žádné vazby ani majetek).
39. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

40. Žalobce neuvedl údaje o místě pobytu s tím, že je nezná. Takové jednání však je podřaditelné pod výše citované ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze spatřovat nebezpečí maření správního vyhoštění v odmítnutí uvést údaje o místě pobytu. Tvzení žalobce o tom, že si adresu pobytu nepamatuje, považuje soud za nevěrohodné za situace, kdy žalobce přicestoval do ČR dne 25. 6. 2020 a zadržen byl dne 5. 7. 2020, tedy po 10 dnech pobytu. Žalobce musel znát adresu pobytu, kde se každý den po dobu 10 dní zdržuje, a lze tak uzavřít, že tento údaj odmítl sdělit. Uvedené ve spojení s tím, že žalobce nemá v ČR žádné vazby, svůj pobyt nikde nehlásil, a porušil výše uvedené ochranné opatření, zakládají nebezpečí, že by výkon správní vyhoštění mohl mařit.
41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Praha 28. srpna 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.